

LEMMINGEK VÁNDORLÁSA

A szürkületből fény válik ki, tejből
a savó. Dereng.
Egy kalap s egy üres irattáska
maradt csupán velem.

Álomfehér tetők. Levél hullik
pörögve a Feneketlen-tóba.
Nincs, csak ami lehet.
Az égről fénycseppek zuhognak a hóba.

Visszatér a jövő is, a még-meg-nem-lévő:
fagyott tócsák, egy vak fénypászma,
egy aranyhajú kisgyerek, akit
bármikor elveszíthetek.

Állólámpa sárga fénykeresztje mögött
hallgat, vajpuha az éj.
Éjfélkor megszűnik a mozgás.
A halál nem ébredés, legföljebb újabb esély.

A csöndben hangtalan álmodni kezd egy álom.
Csupán az érzés marad még, egyfajta „mégis”:
kanyargós út, mely az emlékekhez
visszavezet.

HEGYÜNNEP

Gyertya ég, alvadék-
kéken lobog.
A széken súlyos, szilvaízű szoknyád.
Álom voltál, s most kiáltozva
alakot öltesz.

Éjfélre jár.
Üres szekrénycsönd.
Mézsínben rebben kontyod, s
érezem, küszöbtelen
a szívem.

Madár moccan árnyként.
Melyik ég gyepzöldje hajszol?
Bukásunk a legbelső szobában.

+

(Üvegpocharak, angyali szolgák,
földköpenyben illatoznak az „üres”
fészerben.

Megtörtént nyom nélkül, tehát
jóvátehetetlen.)